

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně:

Y. D.

státní příslušností Ukrajina

trvale bytem U.

zastoupena JUDr. Petrem Novotným, advokátem

sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha 10

proti

žalovanému:

Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie

sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2019 č.j. CPR-38286-9/ČJ-2018-930310-V244

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 13. 11. 2018 č.j. KRPA-427911-18/ČJ-2018-000022-ZAM a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Tímto rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobkyni dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku s tím, že ve smyslu § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo konstatováno, že na žalobkyni se nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců.

2. Žalobkyně v žalobě namítala nedostatečné zjištění skutkového stavu věci a neopatření dostatečných podkladů pro rozhodnutí. Podle žalobkyně není pravdou, že by byla jako cizinec na území ČR zaměstnána bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, neboť fakticky na území ČR nevykonávala žádnou soustavnou a závislou práci a nenacházela se ani v jakémkoliv pracovněprávním vztahu; nejsou tedy u ní naplněny všechny aspekty výkonu práce, jak jsou definovány v zákoníku práce. Správní orgán prvního stupně dle žalobkyně nemohl mít dostatečný prostor pro shromáždění všech potřebných dokladů nutných k posouzení všech aspektů správního řízení, když tentýž den (13. 11. 2018), co bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění, bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Dále žalobkyně vyslovila nesouhlas se závěrem správního orgánu o možnosti vycestovat do své domovské vlasti, konkrétně se závazným stanoviskem Ministerstva vnitra ze dne 18. 2. 2019. Upozornila, že v její domovské vlasti v současné době probíhá dlouhodobý vnitrostátní válečný konflikt, a vyslovila přesvědčení, že tento v současné době nepolevuje na intenzitě, neboť jsou i v posledních dnech neustále hlášeny přestřelky, a to včetně mrtvých mezi příslušníky vojenských jednotek, ale také mezi civilním obyvatelstvem. Z informací OAMP plyne, že situace na východě Ukrajiny je neustále napjatá, neboť incidenty se i nadále soustřeďují na hranice mezi územím ovládaným povstalci a vládními jednotkami v Doněcké a Luhanské oblasti. Převážně se na tomto území rebelové samozvaných republik Doněcké a Luhanské dopouštějí činů kvalifikovaných jako válečné zločiny včetně mučení nebo mimosoudních poprav. Je tak zcela jisté, že se po dvou letech konfliktu v samozvaných republikách vytvořilo v rámci celé Ukrajiny prostředí nestability, nejistoty a beztrestnosti značně dopadající na civilní obyvatelstvo, a to na celém území Ukrajiny. Žalobkyně rovněž namítla porušení § 2 odst. 1, odst. 3 a odst. 4, § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu a dodala, že nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí ani nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí, kterým se současně dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovila doba k vycestování z území České republiky do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Závěrem žalobkyně navrhla zrušení napadeného rozhodnutí.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a navrhl žalobu zamítnout.
4. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 20. 6. 2019 žalobkyně setrvala na svých právních názorech a procesních stanoviscích, žalovaný se pak z jednání omluvil a odkázal na své vyjádření k žalobě.
5. Ve správním spise se pak především nacházejí následující pro danou věc podstatné dokumenty: úřední záznam správního orgánu prvního stupně ze dne 13. 11. 2018 č.j. KRPA-427911-1/ČJ-2018-000022-ZAM, fotografie žalobkyně v pracovním oblečení, oznámení správního orgánu prvního stupně o zahájení správního řízení ze dne 13. 11. 2018 č.j. KRPA-427911-13/ČJ-2018-000022-ZAM, protokol správního orgánu prvního stupně o výsledku účastníka správního řízení ze dne 13. 11. 2018 č.j. KRPA-427911-14/ČJ-2018-000022-ZAM, závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 13. 11. 2018 č. ZS45247, rozhodnutí správního orgánu prvního

stupně ze dne 13. 11. 2018 č.j. KRPA-427911-18/ČJ-2018-000022-ZAM, odvolání žalobkyně ze dne 16. 11. 2018, závazné stanovisko ministra vnitra ze dne 18. 2. 2019 č.j. MV-148380-2/OAM-2018, informace OAMP o situaci na Ukrajině ze dne 14. 9. 2018, vyjádření žalobkyně ze dne 8. 4. 2019, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2019 č.j. CPR-38286-9/ČJ-2018-930310-V244.

6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 13. 11. 2018 v době od 8.20 do 9.00 hodin byla v hotelu G., P., provedena pobytová kontrola zaměřená na kontrolu cizinců zaměstnaných na území hl. m. Prahy bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání. Zde byla při úklidových pracích pokojů kontrolována žalobkyně, která měla na sobě bílé triko s béžovou firemní halenkou, černé legíny a černé kroksy. Na výzvu žalobkyně předložila cestovní pas Ukrajiny č. x, v němž měla vylepeno polské vízum typu D Mult. 05A č. x, s platností od 2. 6. 2018 do 10. 3. 2019 na 180 dnů vydané dne 28. 5. 2018 ve Lvově. Žalobkyně byla vyzvána, aby předložila doklad opravňující ji k výkonu práce. Z předložených dokladů bylo zřejmé, že žalobkyně vykonávala činnost, ke které potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Jelikož žalobkyně žádný z výše uvedených dokladů nepředložila a vykonávala činnost bez oprávnění k pobytu na území České republiky, byla dne 13. 11. 2018 zajištěna dle § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky.
8. Dne 13. 11. 2018 bylo žalobkyni oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně při svém výsledku před správním orgánem prvního stupně mimo jiné uvedla, že rozumí tlumočení do ruského jazyka, rozumí tlumočníci a nevyužije právo na přítomnost právního zástupce. Dne 30. 10. 2018 překročila hranice schengenského prostoru přes slovenský hraniční přechod, kdy přes Slovensko přijela rovnou do České republiky, jela mikrobusem. Dříve v České republice nikdy nebyla. Práci předem domluvenou neměla. Po příjezdu do České republiky měla zavolat klientce, na kterou měla telefonní číslo, které získala od známé. Klientka se jmenuje Anna, je to asi cizinka, ale žije v České republice. Její snacha vyřizuje víza a syn je vozič. Žalobkyně na území České republiky přijela kvůli práci. Firmu, pro kterou by měla pracovat, nezná. V České republice žádnou smlouvu nepodepsala ani nedostala. Na území České republiky ji nikdo nevyslal. Na území České republiky přijela dne 30. 10. 2018 soukromým autobusem, který ji dovezl přímo k hotelu G. Tam se ubytovala, za ubytování nic neplatí. Poté asi pět dní čekala a od pondělí 5. 11. 2018 začala pracovat v hotelu. Všechny instrukce a pokyny dostávala od klientky nebo jejího syna po telefonu. Za zprostředkování práce na území České republiky žalobkyně zaplatila 150 dolarů. Polské vízum jí zařídila rovněž klientka, žalobkyně zaplatila 150 dolarů. V hotelu žalobkyně uklízela lobby bar a recepci. Na práci neměla sepsanou žádnou smlouvu. Co má dělat, jí řekla vedoucí paní M. Ta jim každý den zadávala práci i práci kontrolovala. Peněžní odměnu měla domluvenou, a to 80 Kč za hodinu. Peníze zatím nedostala, ani zálohu. Řekli, že jim zaplatí až za měsíc a půl. Žalobkyně nevlastní české povolení k zaměstnání ani

živnostenský list. Pracovala od 6 hodin ráno do 15 hodin. Od doby, co nastoupila, pracovala každý den. Docházku si evidovali sami prostřednictvím elektronické docházky, kdy dostala čipovou kartu. Žalobkyně pracovala pouze od 5. 11. 2018 do 13. 11. 2018, tedy 9 dní. Používala různé saponáty a čisticí prostředky, jež byly k dispozici v hotelu. Nevěděla, za jakých podmínek a jak dlouho může pobývat a pracovat na území České republiky; klientka jim slíbila, že jim vyřídí dokumenty a vše bude v pořádku. Žalobkyně má na Ukrajině matku, nevlastního otce, sestru a další příbuzné. Jejich rodina vlastní na Ukrajině rodinný dům. Žalobkyně bydlela v domě s rodiči. Peníze získávala prací jako zdravotní sestra a kosmetička. Na Ukrajině žalobkyně nemá žádné problémy, pouze finanční. V České republice ani v Evropské unii nikoho nemá, v České republice nemá žádný majetek.

9. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 13. 11. 2018 č. ZS45247 vycestování žalobkyně na Ukrajinu je možné. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 13. 11. 2018 č.j. KRPA-427911-18/ČJ-2018-000022-ZAM bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců a stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na jeden rok. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven dle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České republiky do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo vysloveno, že se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podala odvolání. V rámci odvolacího řízení ministr vnitra vydal závazné stanovisko ze dne 18. 2. 2019 č.j. MV-148380-2/OAM-2018, kterým potvrdil závazné stanovisko odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra č. ZS45247 ze dne 13. 11. 2018 a konstatoval, že vycestování žalobkyně je možné. Žalovaný následně vydal žalobou napadené rozhodnutí ze dne 16. 4. 2019 č.j. CPR-38286-9/ČJ-2018-930310-V244, kterým podle § 90 odst. 5 správního řádu odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

11. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.*

12. V průběhu správního řízení bylo bez jakýchkoliv pochybností zjištěno, že žalobkyně byla na území České republiky zaměstnána, aniž by k tomu měla odpovídající pracovní povolení. To vyplývá nejen z toho, že pobytová kontrola probíhala v okamžiku, kdy žalobkyně pracovala v daném hotelu jako pokojská, nýbrž i z výsledku samotné žalobkyně, jež sdělila, že od 5. 11. 2018 v hotelu pracovala (uklízela lobby bar a recepci), a to pravidelně každý den od 6 do 15 hodin. Z výsledku žalobkyně i jejího dosavadního jednání je zjevné, že žalobkyně nemá žádné pracovní povolení. Ze

shora uvedeného je tak zřejmé, že správní orgány v dostatečném rozsahu zjistily skutkový stav věci, pročez nemůže obstát námitka žalobkyně o pochybeních při zjišťování skutkového stavu. Žalobkyně ostatně ani nesdělila žádnou konkrétní skutečnost, kterou měly správní orgány opomenout vzít v potaz.

13. V dané souvislosti nelze přitakat ani námitce žalobkyně, že u ní nebyly naplněny všechny aspekty výkonu práce definované zákonem č. 262/2006 Sb., zákoníkem práce. Existence pracovněprávního vztahu kromě zákonem předpokládaného uzavření pracovní smlouvy (či dalších způsobů vzniku pracovního poměru, např. jmenování) může mimo jiné být dána i uzavřením ústní či konkludentní dohody či výkonem závislé práce v tzv. faktickém pracovním poměru. V této souvislosti lze odkázat na nález Ústavního soudu ze dne 10. 8. 2017 sp. zn. I. ÚS 615/17: „Z ustálené judikatury Nejvyššího soudu vyplývá, že pro vznik pracovní smlouvy je rozhodující, zda se účastníci shodli na jejím obsahu (§ 244 odst. 1 zák. práce). K tomu může dojít jak písemně, tak ústně nebo jiným způsobem nevzbuzujícím pochybnost o tom, co chtěli jednající projevít, tedy i konkludentně (srov. § 240 odst. 2 zák. práce). Nedostatek písemné formy pracovní smlouvy totiž není důvodem její neplatnosti (§ 242 odst. 2 zák. práce, viz rovněž § 20 odst. 1 zák. práce). K tomu, aby bylo možné v konkrétním případě posoudit, zda (resp. kdy) došlo k uzavření pracovní smlouvy, přitom nejsou rozhodující subjektivní představy účastníků o tom, kdy podle jejich názoru pracovní poměr vznikl; významné je objektivní zjištění, zda a kdy nastaly takové skutečnosti, s nimiž právní norma vznik tohoto dvoustranného právního úkonu spojuje. Pracovní smlouva je uzavřena, jakmile se účastníci shodli na podstatných (esenciálních) náležitostech, jimiž jsou druh práce, místo výkonu práce a den nástupu do práce (§ 29 odst. 1 zák. práce; viz také rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 2287/2002 ze dne 7. 5. 2001). Není přitom podstatné, zda k dohodě o jednotlivých náležitostech došlo v jediném okamžiku nebo postupně; pracovní smlouva je totiž uzavřena v okamžiku, kdy se její účastníci shodli na celém jejím obsahu. Jestliže poté zaměstnanec v souladu s takto vzniklou pracovní smlouvou začne pro zaměstnavatele pracovat, vznikne pracovní poměr (§ 33 odst. 1 zák. práce; srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 214/2001 ze dne 11. 4. 2002). ... Pokud by projev vůle obou stran nesměřoval ani k uzavření ústní či konkludentní pracovní smlouvy (resp. dohody), mohlo by se přesto mezi stěžovatelem a vedlejším účastníkem jednat o tzv. faktický pracovní poměr. Tzv. faktickým pracovním poměrem se v ustálené judikatuře soudů rozumí právní vztah, který vzniká tím, že fyzická osoba koná pro zaměstnavatele (s jeho vědomím a podle jeho pokynů) práci (závislou práci), ačkoliv mezi nimi nevznikl platný pracovněprávní vztah (nebyla sjednána platná pracovní smlouva, popřípadě platná dohoda o pracích konaných mimo pracovní poměr). Nejedná se o pracovní poměr jako vzájemně provázaný komplex práv a povinností, nýbrž jen dílčí (právnem neaprobovaný) faktický vztah, jehož vypořádání se řídí pracovněprávními předpisy (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 2287/2002 ze dne 7. 5. 2003; rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 2029/2009 ze dne 15. 6. 2010 či rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 5189/2015 ze dne 7. 11. 2016). Právní vztah při tzv. faktickém pracovním poměru je vztahem pracovněprávním....“
14. Ze shora uvedeného je evidentní, že žalobkyně se s protistranou dohodla, byť nikoliv písemnou formou, na veškerých podstatných náležitostech pracovní smlouvy, tj. na druhu práce (uklízecí práce v hotelu), na místě výkonu práce (hotel G. v Praze) i na dni nástupu do práce (5. 11. 2018). V případě žalobkyně tak jednoznačně vznikl pracovní poměr. Pro účely rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně tyto náležitosti postačují, neboť došlo k faktickému výkonu zaměstnání. To ostatně plyne i z judikatury

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Nejvyššího správního soudu, srov. např. jeho rozsudek ze dne 7. 12. 2016 č.j. 6 Azs 249/2016-24: „*Judikatura Nejvyššího soudu navíc připouští ústní, popřípadě konkludentní uzavření pracovní smlouvy, kdy „za sjednaný den nástupu do práce lze pokládat den, kdy zaměstnanec takovou práci začal bez námitek se souhlasem zaměstnavatele skutečně vykonávat“ (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. března 2015, sp. zn. 21 Cdo 2444/2013). To se ostatně odráží i v judikatuře Nejvyššího správního soudu, dle níž „k naplnění podmínek ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců postačuje, že bylo ve správním řízení dostatečně prokázáno, že stěžovatel byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání“, aniž by bylo třeba formálně perfektní uzavření pracovní smlouvy (rozsudek ze dne 28. února 2007, č. j. 4 As 16/2006 - 89); rozhodný je z hlediska zmíněného ustanovení faktický výkon zaměstnání.“*

15. Jelikož žalobkyně vzhledem ke shora uvedenému fakticky vykonávala zaměstnání, soud nemá pochyb o tom, že v jejím případě došlo k naplnění podmínek správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců. Okruh námitek žalobkyně zpochybňující tento závěr tak není důvodný.
16. Soud dále podotýká, že není pochybením, jestliže správní orgán prvního stupně koncentroval celé řízení (včetně vydání svého rozhodnutí) do jediného dne; soudu je z vlastní činnosti známo, že se jedná o běžnou praxi orgánů cizinecké policie, přičemž na této praxi neshledává nic nezákonného. Naopak je zcela logické, že správní orgán prvního stupně ve velmi krátkých lhůtách, po které může trvat zajištění cizince dle § 27 odst. 3 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, učiní všechny nezbytné úkony od zahájení správního řízení přes provedení výsledku účastníka řízení, vyžádání závazného stanoviska a případné vydání rozhodnutí o věci samé, a to tak, aby nedošlo ke zmaření správního řízení. K tomu lze dodat, že rychlé rozhodnutí ve věci správního vyhoštění ostatně předpokládá i samotný zákonodárce, srov. § 169t odst. 11 zákona o pobytu cizinců. Ani této žalobní námitce tak nelze přitakat.
17. Pokud jde o námitky žalobkyně brojící proti závěru závazných stanovisek o neexistenci překážky pro vycestování žalobkyně na Ukrajinu, soud jim nemůže přisvědčit. Správní orgán prvního stupně rozhodl o neexistenci překážek vycestování na základě závazného stanoviska Ministerstva vnitra, v rámci odvolacího řízení požádal žalovaný o jeho přezkoumání ministrem vnitra. V obou závazných stanoviscích se konstatuje, že vycestování žalobkyně do země původu je možné. Závazná stanoviska vychází z aktuální zprávy OAMP ze dne 14. 9. 2018 o zemi původu (ta je součástí správního spisu), jež potvrzuje závěry vyslovené v závazných stanoviscích. Ze zprávy OAMP skutečně vyplývá, že na Ukrajině nepanuje stav tzv. totálního konfliktu, tedy situace, že by žalobkyně z důvodu pouhé přítomnosti na kterémkoliv místě v této zemi mohla utrpět zranění nebo být usmrcena v souvislosti s probíhajícím vnitrostátním ozbrojeným konfliktem (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015 č. j. 7 Azs 265/2014-17), naopak ve vztahu k Zakarpatské oblasti nacházející se na západě Ukrajiny (kde má žalobkyně místo trvalého pobytu) se zde uvádí, že oblast je pod kontrolou ukrajinské ústřední vlády. I když fungování státní správy v zemi postižené ozbrojeným konfliktem v její východní části je do jisté míry podlomeno např. s tím souvisejícím nedostatkem veřejných finančních prostředků, nelze hovořit o tak zásadní míře nestability, nejistoty a beztrestnosti, že by žalobkyně byla vážně a bezprostředně v případě návratu ohrožena na svém životě či důstojnosti svévolným násilím či bylo

možné se důvodně obávat hrozícího mučení či nelidského zacházení. Situace v zemi původu neznemožňuje vycestování žalobkyně. To ostatně plyne i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, srov. např. jeho usnesení ze dne 18. 4. 2019 č.j. 9 Azs 410/2018-38: „*K bezpečnostní situaci na Ukrajině NSS opakovaně konstatoval, že „na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.*“ (viz usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, dále srov. např. usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 - 28; ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 - 69; ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31; a ze dne 21. 2. 2019, č. j. 4 Azs 411/2018 - 26). Ozbrojený konflikt je navíc dlouhodobě omezen na Doněckou a Luhanskou oblast, zbytek země je plně pod kontrolou ukrajinské vlády. Stěžovatel žil v Zakarpatské oblasti, tedy na zcela opačném konci země, a proto není zřejmé, z čeho dovozuje, že by měl být konfliktem zasažen.“

18. Ze všech shora uvedených důvodů soud uzavřel, že správní orgány nepochybily, jestliže žalobkyni uložily správní vyhoštění z území členských států Evropské unie na dobu jednoho roku, neboť došlo k naplnění veškerých zákonem stanovených podmínek takového postupu.
19. Pokud žalobkyně namítala, že nebyly splněny podmínky vydání napadeného rozhodnutí, kterým byla žalobkyni stanovena doba k vycestování do 15 dní právní moci tohoto rozhodnutí, soud uvádí, že žalobkyně nespecifikovala, z jakého důvodu má za to, že tyto podmínky nebyly splněny. Správní orgány postupovaly zcela v souladu se zákonem, přičemž soud podotýká, že doba k vycestování z území se dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoví na 7 až 60 dnů. Doba 15 dnů je tak více než dvojnásobná oproti minimální zákonem stanovené době. Soud v takto stanovené době k vycestování neshledává žádnou nezákonnost.
20. Pokud jde o výčet ustanovení právních předpisů, k jejichž porušení mělo ze strany správních orgánů dojít (zejména § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3 či § 50 odst. 2 správního řádu), tento nelze považovat za žalobní body, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č.j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS, uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body.
21. S ohledem na uvedené neshledal soud žádnou z žalobních námitek důvodnou, resp. napadené rozhodnutí nezákonným, a proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
22. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch, a žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady v řízení nad rámec nákladů vynaložených z běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 20. června 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně